

یادداشت

نگاهی به اقتصاد فرهنگ و هنر در دوران پسا کرونا

داود یاراحمدی

دوران کرونا و البته دوران پسا کرونا به جامعه‌ای با نشاط و با امید نیاز دارد و این نشاط و امید تنها از راه فرهنگ و هنر در جامعه ایجاد می‌شود.

فرهنگ و هنر همیشه از دغدغه‌هایی بوده که فکر دولت‌های گذشته تا به امروز را در ابعاد مختلف به خود مشغول کرده است. به همین خاطر دولت‌ها سعی بر این داشته‌اند که جلول ۱۷ که ردیف بودجه فرهنگی را در خود جای داده است را تقویت کرده تا بشود گرمای بیشتر از زمین مانده‌های فرهنگ و هنر کشور را باز کنند.

از سوی دیگر چند سالی است که سازمان مدیریت برنامه و بودجه کشور، برای توزیع درست بودجه و عملکرد بهینه سازمان‌ها و دستگاه‌های دولتی، بودجه مورد نظر هر دستگاه را بر پایه عملکرد دستگاه‌ها محاسبه و تخصیص می‌دهد. این به این معناست که هر دستگاهی خوب عمل کرده باشد، افزایش بودجه داشته و ار گاتی هم که عملکرد خوبی ندارد از بودجه آن کاسته شود.

اما میحت حایز اهمیت اینجاست که سازمان مدیریت برنامه و بودجه برای تخصیص بودجه‌های فرهنگی و هنری به دستگاه‌های مربوطه، می‌یابد به چند نکته اساسی توجه لازم را داشته باشند: فرهنگ و هنر یکی از حوزه‌های

است که به سختی می‌توان با عدد و رقم آن را در ترازوی میزان تخصیص بودجه قرار داد، مگر با حضور کارشناسان مبرز اقتصاد فرهنگ و هنر. حذف

بودجه دستگاه‌های موازی، همگون و هم راستای فرهنگی در یک بررسی کارشناسی و تخصیص آن به صورت متمرکز در اختیار یک یا دو دستگاه که

متولی فرهنگ و هنر کشور هستند.

بخش‌هایی از بودجه‌ای که سازمان‌ها، ادارات، موسسات، مراکز دولتی و… تحت عنوان بودجه فرهنگی در اختیار قرار دارند، حذف و در اختیار متولیان اصلی فرهنگ و هنر کشور قرار داده شود. علاوه بر این می‌یابد برای بستر فرهنگ و هنر راهکارهای ملون و کارشناسی تری را در نظر بگیرند تا هم در موقع تصویب بودجه و هم در مرحله تخصیص؛ متناسب با انتظارات مراکز و سازمان‌های مربوطه و با گستره کشوری، جغرافیای مکان و جمعیتی، عملکرد درست‌تری را داشته باشند. با بررسی بودجه سال‌های ۹۷ و ۹۸ درمی‌یابیم که متأسفانه بودجه فرهنگی در لایحه بودجه ۹۷، از ۰/۷ درصد به ۰/۶۶ درصد در سال ۹۸ سیر نزولی داشته است. این درحالی است که ذوالقدر سخنگوی کمیسیون فرهنگی مجلس دهم از کاهش ۱۵/۸۸ درصدی بودجه فرهنگی سال ۹۹ نسبت به سال ۹۸ خبر می‌دهد. این درحالی است که طی سه سال گذشته تا به امروز، از کل بودجه مصوب در ابتدای سال در بهترین شرایط ۸۵ درصد به سازمان‌های فرهنگی هنری اختصاص یافته است و از سوی دیگر متأسفانه بودجه فرهنگ و هنر از اعتبارات کشور به یک درصد هم نمی‌رسد. این اتفاق یعنی؛ وضعیت دستگاه‌های فرهنگی در مسیری قرار دارند که حتی در پرداخت حقوق و مزایای کارکنان خود هم دچار مشکل خواهند شد. با این وجود دیگر نمی‌توان انتظار تولید محصولات یا کالاهای فرهنگی را از این مراکز در سطح جامعه داشت!

اکنون این مهم پیش می‌آید که با توجه به این که مردم تقریباً نیمی از سال را با مشکلات عدیده‌ای پشت سر گذاشته‌اند، با این مصوبه و شرایط بودجه کنونی، دولت در دوران مواجه با بیماری کرونا در ایجاد نشاط اجتماعی با مشکل دارد و هنر چه تمهیدی را در نظر خواهد گرفت؟! از سوی دیگر با توجه به تعطیلی مراکز و موسسات مختلف فرهنگی و هنری، همچنین زمین خوردن بیشتر اقتصاد فرهنگ و هنر، چه راهکار و استراتژی را برای ادامه مسیر در تیر ماه سال جاری است. یعنی با رقم یاد شده این موضوع، فرای تورم و فشارهای اقتصادی وارده بر گروه تولیدکنندگان محصولات کالاهای فرهنگی و هنری هست که قرار است نمایه تازه‌ای برای مخاطبین تصویب کنند.

چندی پیش جمشید حمزه زاده، دبیر تشکل‌های ملی گردشگری و رییس جامعه هتلداران ایران چنین اظهار کرد: وپروس کرونا فقط در دو ماه اسفند و فروردین(۹۸-۹۹) حدود ۳۲۰ میلیون دلار خسارت به صنعت گردشگری وارد کرده است. با توجه به نظر حمزه زاده؛ رقم مورد نظر منهای سه ماه اردیبهشت، خرداد و تیر ماه سال جاری است. یعنی با رقم یاد شده حدود ۶۶۰ میلیون دلار دیگر باید به خسارت یاد شده اضافه کرد. این اتفاق در مجموع طی ۵ ماه گذشته، ۸۱۵ میلیون دلار خسارت، تنها به بخش صنعت گردشگری وارد کرده است.

در مجموع با احتساب هر دلار ۲۰ هزار تومان، صنعت گردشگری عددی بالغ بر ۰/۰۰۰/۰۰۰/۰۰۰/۱۶۱۵۰۰ تومان متحمل ضرر در طی ۵ ماه گذشته شده است. این ضرر به صنعتی وارد شده است که ۲۴ هزار نفر به صورت مستقیم و ۵۵۰ هزار نفر غیرمستقیم در آن مشغول به کار هستند. علاوه بر این دفاتر خدمات مسافرتی و گردشگری هزار و ۲۰۲ میلیارد و ۳۰۰ میلیون تومان، تأسیسات گردشگری هزار و ۸۰۰ میلیارد تومان، راهنمایان گردشگری ۱۲۶ میلیارد تومان و مؤسسات و مراکز آموزشی گردشگری ۴۹ میلیارد تومان خسارت دیده‌اند.

از سوی دیگر سینماهای ایران در دوران کرونا هر ماه ۲۵ میلیارد تومان با ضرر مالی روبرو بوده که طی یک حساب سرانگشتی طی ۵ ماه شیوع کرونا با کنون نیز مبلغی حدود ۱۲۵ میلیارد تومان دستخوش زیان مالی شده است. تمامی موارد یاد شده منهای ضرر و زیانهای است که بخش‌های مختلف دیگر فرهنگی و هنری کشور؛ صنعت نشر، رسانه‌های مکتوب و دیجیتال، تئاتر، موسیقی، تجمیعی، گالری‌ها، صنایع دستی، حراجی‌ها، کلاس‌های آموزشی و… متحمل شده‌اند. چندی پیش دکتر جمشید جعفرپورریس کمیسیون فرهنگی مجلس دهم،به‌منظور جلوگیری از ورشکستگی و اخراج کارکنان در بخش‌های مختلف فرهنگ از وام ۷۵ هزار میلیارد تومانی با سود ۱۲ درصد در نظر گرفته شده برای مجموعه‌های اقتصادی کوچک و فرهنگی هنری یاد کرد. اگر چه توجه کمیسیون فرهنگی مجلس به مباحث مشکلات جامعه فرهنگ و هنر کشور جای تشکر و قدردانی دارد اما این مهم وجود دارد که جامعه فرهنگ و هنری به دلیل همه گیری کرونا در کشور، به خودی خود دچار زیان‌های مالی سنگینی شده‌اند. جادار که با یک مهرهای خنک‌گرا برای حرکت چرخ‌های به گل نشسته جامعه فرهنگ و هنر، کمک‌های بلاعوضی با حداقل قرض الحسنه در نظر گرفته شد و در مقابل این اقدام به خرید فعالیت و محصولات تولید شده نمانند. دولت می‌تواند در مقابل مبالغ تخصیص داده شده به مراکز فرهنگی و هنری متضرر، طی یک شورای کارشناسی اساتید «اقتصاد فرهنگ و هنر» در زمینه‌های مختلف، بخش عمده‌ای از این تولیدات را برای ایجاد نشاط اجتماعی به عنوان یکی از موارد پشتیبانه ذخیره ارضی به جای طلا و ارز، خریداری کرده و برای اولین بار در تاریخ ایران، این حرکت ماندگار را به نام خود هنری همیشه ثبت نماید. این اتفاق باعث غای شدن بازار فرهنگ و تصویب نماید تا این اجازه به ادارات از طریق نمایش آثار خریداری شده در فضاهای مجازی شاکله دوباره بودن در دوران پسا کرونا را در بستر جامعه رقم بزنند. بدین شکل نقش تازه‌ای به بستر فرهنگ و هنر دیده شده و صاحبان تولیدات محصولات فرهنگی و هنری انگیزه‌ای پیدا کرده تا دوباره نشاط اجتماعی را در مقابل وپروس کرونا به جامعه برگردانند. از سوی دیگر مجلس در اولین فرصت، پیشنهاد خرید یک دهم درصدی از سرانه بودجه ادارات و سازمان‌ها برای خرید آثار هنری که از سال۸۸ تا به امروز پلاتنکلیف بر زمین مانده بود را به عنوان طرح ۲ فوریتی در صحن متصبل مطرح و تصویب نماید تا این اجازه به ادارات و سازمان‌ها داده شود که با خرید آثار هنری، یک سرمایه گذاری بزرگ از تولیدات فاخر هنرمندان در گنجینه و موزه‌های هنری خود داشته باشند. شرایط کنونی جامعه بی شباهت به وضعیت جنگی نیست و شاید خطرناک تر؛ اگر دولت‌مدران جامعه نتوانند به یک استراتژی مناسبی برای مقابله با کرونا در تمامی سطوح و بخش‌های مختلف برسند، بدون شک کشور هر روز با کشته‌های بیشتر روبرو خواهد شد و جامعه روحیه مبارزه و امید خود را از دست خواهد داد. اینجاست که اگر جامعه‌ای روحیه، نشاط و امید خود را در روبرویی با هر مسئله‌ای از دست بدهند آن جامعه به سمت ناآجاباد و نابودی حرکت خواهد کرد. راه فرار از ناآجا اباد و راه ایجاد نشاط و امید در جامعه، چیزی جز استفاده از رویدادهای فرهنگی و هنری نیست.

✽ **کارشناس اقتصاد فرهنگ و هنر**

{فرهنگ و هنر }

محسن محسنی نسب کارگردان سینما:

برخی برای ساخت آثار مذهبی دو برابر بودجه دریافت می‌کنند!

بخش فرهنگی – محسن محسنی‌نسب کارگردان سینما می‌گوید که به جای نمایش صرف زشتی‌ها و پلشتی‌ها در سینما، باید به سراغ نمایش حقایق عرصه ایثار و شهادت رفت.

به گزارش تسنیم، طبق فرموده رهبر معظم انقلاب، امروزه فضیلت زنده نگه داشتن یاد شهدا کمتر از شهادت نیست. مجاهدت و ایثارگری‌های پرشمار شهدا و ایثارگران ایران اسلامی در طول سال‌های پرشور و حماسه شست سال دفاع مقدس، بر هیج انسان قدرشناسی پوشیده نیست؛ موج جانفشانی‌ها و از خودگذشتگی‌های رزمندگان مجاهد ما در دوران جنگ تحمیلی هشت ساله به قدری غرورانگیز و افتخارآمیز است که تا همیشه می‌توان به ذکر یاد و خاطرات آن پرداخت. در این میان، نکته حائز اهمیت این است که همگان در هر جایگاه و منصبی که حضور دارند، خود را منت‌دار خون پاک شهدا و تلاش‌های مجاهدانه ایثارگران این مرز و بوم بدانند و با اتخاذ تدابیر و تمهیدات مقتضی، زمینه‌ساز لازم را برای تجلیلی درخور و شایسته از خدمات و زحمات خالصانه رزمندگان سال‌های دفاع مقدس میسر کنند.

یکی از تازه‌ترین اقداماتی که با هدف تجلیل از حماسه‌افرینی‌های شهدا و ایثارگران جنگ تحمیلی هشت ساله در دست انجام قرار گرفته است، برگزاری مسابقه طراحی لوح و بنای یادبود شهدا و ایثارگران؛ به ویژه شهدای راه‌آهن جمهوری اسلامی ایران است که به همت شرکت راه‌آهن جمهوری اسلامی ایران در دست برگزاری است.

برای بررسی نقش و اهمیت برگزاری این رویداد و رویدادهای هنری از این دست که به‌منظور زنده نگه‌داشتن یاد و نام شهدا و ایثارگران و تجلیل از مقام رفیع ایشان برپا می‌شوند، به سراغ محسن محسنی‌نسب نویسنده و کارگردان مجرب سینمای ایران رقتیم و با او به گفت‌وگو نشستیم.

این کارگردان سینما با اشاره به اهمیت و لزوم توجه به تهیه و تولید آثار فرهنگی و هنری با محوریت شهدا و ایثارگران دوران هشت ساله دفاع مقدس گفت: کسانی که شهید شدند، انسان‌های هستند که در دوران دفاع مقدس به منتقدان با میزان مخاطبان کارهایش فخر بفرروشند.

«دل» آخرین سریالی است که منوچهر هادی ساخته و این روزها در شبکه نمایش خانگی در حال پخش است. این درحالی‌است که «گیسو» که فصل دوم سریال پر مخاطب «عاشقانه» است، در مرحله پیش‌تولید قرار دارد و هادی مجوز ساخت سینمایی «تیسان آبی» را هم دریافت کرده است. به همین بهانه مروری خواهیم داشت بر کارنامه کاری این کارگردان جوان و پرکار و البته پرحاشیه سینمای ایران.

آغاز راه با فیلم‌های اجتماعی

«قرنطینه» (۱۳۸۶)، «یکی میخواد باهات حرف بزنه» (۱۳۹۰)، «دنیای پرامید» (۱۳۹۱)، «زندگی جای دیگری‌است» (۱۳۹۱) اولین فیلم‌هایی بودند که منوچهر هادی با آنها شناس خود را در عرصه کارگردانی محک زد. درام‌های اجتماعی که نویسندگی فیلمنامه آنها را (به جز فیلم «دنیای پرامید») خود منوچهر هادی به عهده داشت. این فیلم‌ها اما نه در گیشه توفیق چندانی داشتند و نه در جشنواره‌ها مورد پسند قرار گرفتند. هرچند نقدهای مثبتی برای بعضی از آنها نوشته شد اما این نقدها برای کارگردانی جوان و جاه‌طلب مثل منوچهر هادی کافی نبود.

حضور در عرصه سریال‌های پر مخاطب

این فیلم‌ها اما آنقدر برای منوچهر هادی اعتبار به همراه آورد که تلویزیون در سال ۱۳۹۱ ساخت سریال «خداحافظ بچه» را برای باکس پربیننده ماه رمضان شبکه سوم سیما به او بسپارد. سریالی با بازی شهرام حقیقت‌دوست و مهرابه شریفی‌نیا که در زمانی که رقبای سرسختی در تلویزیون وجود داشت، یکی از پرمخاطب‌ترین سریال‌های سال لقب بگیرد.

«خوب، بد، زشت» سریال دیگری بود که منوچهر هادی در سال ۱۳۹۳ و به عنوان سریال نوروزی شبکه دوم سیما جلوی دوربین برد. سریالی طنز با بازی امین حیایی، بهاره رهنما، مهدی سلوکی، بهنوش بختیاری، محمد کاسبی و …

آغاز تجاری‌سازی با «من سالوادور نیستم»

پس از این سریال‌ها منوچهر هادی با یک پیشنهاد وسوسه‌انگیز روبه‌رو شد. یک فیلم کم‌دی که اغلب معیارهای لازم برای پر فروش شدن را داشت. فیلمنامه‌ای که رضا مقصدوی نوشته بود و سوز‌آش برمنباشی کم‌دی موقعیت پر مخاطب جابجایی طراحی شده بود. موقعیتی که مقصدوی پیش از آن بر مبنای آن،

وی افزود: طبیعی است که قدردانی و توجه به این انسان‌ها چندین و چند وجه دارد؛ نخست آن‌که از حیث خصائلی چون جوانمردی و انسانی باید از کسانی که چنین زحمات و خدماتی را به کشور داشته‌اند، تجلیل و قدردانی کنیم؛ دوم آن‌که اگر قدر کسانی که برای جامعه و کشور زحمت کشیده‌اند را ندانیم چه تضمینی وجود دارد که جوانان و نسل‌های امروز ما برای دفاع از جامعه‌شان جان‌فشانی کنند؟ و سوم آن‌که، وقتی به سراغ نمادهای فداکاری و ایثارگری رفته و تصمیم به نمایش آنها می‌گیریم، دشمن را دچار هراس می‌کنیم و در عین‌حال، به وجود چنین انسان‌های بزرگ و ارزشمندی در جامعه خود می‌بالیم؛ همین امر باعث می‌شود که جوانان با فرهنگ، روحیه و ارزش‌های قهرمانان ملی خود بیشتر آشنا شوند. محسنی‌نسب تصریح کرد: اگر قرار است کاری برای تجلیل از این انسان‌های بزرگ و قهرمان انجام شود، باید در شأن نام آنها باشد؛ من اعتقاد دارم که توجه به فرهنگ شهادت و ایثارگری باید از حماسه شعورا و شهادت امام حسین(ع) الگوبرداری کند.

وی ضمن انتقاد از عدم‌توجه کافی و شایسته به حوزه ایثار و شهادت در ساخت فیلم‌های سینمایی و تولید سریال‌های تلویزیونی، اظهار کرد: متأسفانه یکی از اصلی‌ترین مشکلات ما در مبحث توجه به فرهنگ ایثار و شهادت در سینما این است که کسانی که می‌خواهند کار مذهبی انجام دهند یا درباره شخصیت‌های مذهبی فیلم سازند، بیشترین مبالغ را در ازای ساخت چنین آثاری مطالبه و دریافت می‌کنند؛ به‌طور مثال، اگر هزینه ساخت فیلمی N تومان است، برخی از هنرمندان N تومان به توان دو دریافت می‌کنند!

کارگردان فیلم«پایس‌های وحشی» ادامه داد: ضروری است که در برپایی رویدادها و مسابقاتی که با محوریت شهدا برگزار می‌شود، شرایط به گونه‌ای سامان پیدا کند که از ظرفیت حدآکثری عموم افرادی که داوطلب مشارکت و فعالیت در این حوزه هستند، در راستای انجام اقدامات مناسب فرهنگی استفاده شود؛ هر اقدامی که در این راستا انجام شود، اقدامی برای آسایش قلب و روح است اما باید به این نکته نیز توجه داشت که حاصل هرآنچه که به شکلی ارتباطی با مادیات سروکار داشته باشد، محصولی مادی خواهد بود؛ اگر با آرمان‌ها و عقایدات سروکار داشته باشیم، طبعاً محصولی شایسته، خوب و دائمی ارائه خواهیم کرد.

سه شنبه ۷ مرداد ۱۳۹۹

محسنی‌نسب با اشاره به تأثیر فعالیت‌های فرهنگی و هنری هنرمندان در تجدید دوباره فرهنگ ایثار و شهادت در جامعه بیان کرد: بدیهی است که احیای فرهنگ ایثار و شهادت در جامعه به معنای احیای فرهنگ مجاهدت و فداکاری در جامعه است؛ اساساً تفاوت مهمی که میان انسان و حیوان وجود دارد هم در همین است: وقتی حیوان در شرایط سختی قرار می‌گیرد، خود را انتخاب می‌کند؛ مثلاً هنگامی که شیری درنده به گله‌ای از آهوها حمله می‌کند، همه آهوها پا به فرار می‌گذارند و در نهایت ضعیف‌ترین آهو گرفتار شیر می‌شود؛ این فرهنگ، فرهنگی حیوانی است اما در فرهنگ انسانی شرایط این‌گونه نیست؛ در فرهنگ انسانی اگر حادثه یا مخاطره‌ای رخ دهد، مردان که از لحاظ جسمی قوی‌ترند، سینه سپر می‌کنند و در خط مقدم مبارزه قرار می‌گیرند تا از زن‌ها و کودکان دفاع کنند؛ توجه به این تفاوت فرهنگی میان انسان و حیوان بسیار مهم است.

کارگردان فیلم سینمایی «شیرهای جوان» یادآور شد: طبیعی است که این تفاوت ارزشمند در عناصر سازنده مجاهدت و شهادت وجود داشته و لزوم پاسداشت آن محسوس است. حضرت سیدالشهدا(ع) به عنوان یگانه طلایه‌دار فرهنگ ایثار، فوت و از خود گذشتگی به شهادت رسیدند و اکنون این وظیفه بر دوش آحاد جامعه قرار دارد که در مسیر رشد انسانیت و آزادگی تلاش کند تا زمینه لازم برای بالندگی انسان و جامعه بیش از پیش میسر شود.

محسن محسنی‌نسب با اشاره به لزوم تفکیک دو مفهوم حقیقت و واقعیت از یکدیگر، خاطر‌نشان کرد: بحث مهمی تحت عنوان تفاوت حقیقت و واقعیت وجود دارد؛ حقیقت مسئله‌ای به‌حق است که باید اجرا شود اما واقعیت آن چیزی است که اتفاق افتاده است. گاهی اوقات ممکن است واقعیت منطبق بر حقیقت باشد اما در اغلب مواقع این‌طور نیست؛ بدین معنا که حق به حق‌دار نرسیده است و واقعیت با حقیقت منطبق نیست. در مقطع کنونی، واقعیت این است که جوانان کشور ما با درک حقیقت ایثار و شهادت فاصله دارند و این قصور متوجه من و امثال من است که به جای این‌که حقیقت فرهنگی کشور را در آثار هنری به تصویر بکشیم، صرفاً به دنبال ذکر واقعیات بوده‌ایم.

این کارگردان با اشاره به لزوم ساخت و تولید آثار سینمایی و تلویزیونی بر اساس فرهنگ ایثار و شهادت اظهار کرد: از خودگذشتگی، ایثار و داستان‌هایی که براساس جوانمردی‌های رزمندگان ما ساخته و پرداخته می‌شوند، نمایان‌گر ارزش‌های مهم جامعه‌اند و ضروری است که از این ارزش‌ها تجلیل شود تا کسانی که تاکنون انطباق حقیقت و واقعیت را درک نکرده‌اند، به این ادراک برسند که در دوره‌ای حقیقت و واقعیت با هم منطبق بوده است؛ متأسفانه در سینمای امروز ما آثاری که ساخته می‌شوند، غالباً زشتی‌ها و پلشتی را محور قرار داده و به‌عنوان واقعیت معرفی می‌کنند.

حسنی‌نسب در بخش دیگری از سخنانش اظهار کرد: ممکن است در فیلمی مستند واقعیت را نشان دهیم؛ اما در حقیقت ما با تمسک به قصه‌هایی که در نسبت آرمان‌های بزرگ جامعه و انسان‌های فرهیخته وجود دارد، این حقایق را نشان می‌دهیم؛ ذکر این حقایق باعث می‌شود که جامعه در مسیر بزرگی، بالندگی، رشد، پیشرفت و جوانمردی حرکت کند.

وی ادامه داد: وقتی صحبت از جوانمردی و ایثار می‌کنیم، باید نماد آن را در جامعه ببینیم؛ طبیعی است جوانی که بر صندلی‌های مترو یا اتوبوس نشسته و در کنار او پیرمردی ایستاده است، به میدان جنگ و دفاع از کشور نخواهد رفت؛ جالب است که حتی در دستورالعمل مترو نیز، چنین رفتاری غصب جای پیرمردان و ناتوانان است. اگر کار فرهنگی را به شیوه‌ای شایسته انجام دهیم و فرهنگ جوانمردی و ایثار را آنگونه که باید مورد نمایش و ترویج قرار دهیم، آثار و نمادهای آن را خواهیم دید؛ یکی از نتایج آن همین خواهد بود که جوان در مترو جای خود را به پیرمرد می‌دهد.

محسنی‌نسب گفت: قطار و ایستگاه راه‌آهن یکی از اهداف اصلی دشمن در دوران دفاع مقدس بود؛ طبیعی است که کارکنان راه‌آهن در راه ایجاد مانع برای رسیدن دشمن به اهدافش به شهادت رسیدند؛ این موضوعی است که نشان می‌دهد کارکنان راه‌آهن در خط مقدم مبارزه بودند و در راه احقاقک فرهنگ ایثار و شهادت تلاش کردند.

وی خاطر‌نشان کرد: تجلیل از شهدای مجموعه راه‌آهن می‌تواند باعث الگو گرفتن جامعه شود؛ چراکه این نهاد به شهدای وطن و کشور احترام گذاشته‌است و برگزاری رویدادی این‌چنینی گامی مثبت و تأثیرگذار در فضای جامعه است. فطرت بشر پاک است و از هر حرکت بزرگ و پاکی تجلیل می‌کند. راه‌آهن در طول سال‌های اخیر نقش به‌سزایی در جامعه داشته‌است و تأثیری که می‌تواند بر فرهنگ جامعه بگذارد، تأثیری نمادین، وسیع و مثبت است. راه‌آهن جمهوری اسلامی ایران به منظور گرمی‌داشت یاد و خاطره شهدا و ایثارگران‌قدر سال دفاع مقدس؛ به‌ویژه شهدای عزیز راه‌آهن، مسابقه طراحی لوح و بنای یادبود شهدا و ایثارگران را برگزار می‌کند. در این راستا، هنرمندان تا ۲۰ مرداد ماه ۱۳۹۹ فرصت خواهند داشت تا آثار خود را به دبیرخانه این مسابقه ارسال کنند.

مروری بر کارنامه پرکارترین کارگردان این روزهای سینمای ایران

منوچهر هادی برای پرده سینما در سال‌های ۱۳۹۶ و ۱۳۹۷ ساخت. فیلم‌هایی که در فروش موفق بودند و حتی «رحمان ۱۴۰۰» برای شکستن رکورد پیش می‌رفت که با یک اشتباه از پرده پایین آمد. در این میان سری هم به تلویزیون زد و نمایش «دلدادگان» را در سه فصل جلوی دوربین برد. عرصه سینمای خانگی اما جایی نبود که منوچهر هادی از آن غافل شود. او سریال «دل» را در سال ۹۷ جلوی دوربین برد و در ماههای پایانی سال۹۸ آن را به این مدیوم عرضه کرد. سریالی که هر چند قصه آن توانست مخاطبان زیادی را با خود همراه کند اما منوچهر هادی برای آن بسیار مورد انتقاد قرار گرفت. سریالی که گفته می‌شود برای پخش در ۲۰قسمت ساخته می‌شود اما در نهایت ۴۰ قسمت شده است و همین موضوع باعث شد برخی هادی را به کم‌فروشی متهم کنند. اتهامی که خودش آن را نمی‌پذیرد و کش دادند برخی از سکانس‌ها و قسمت‌ها را متناسب با روند سریال و قصه عاشقانه آن می‌داند. او دراین‌بار می‌گوید: «همین مخاطبی که از قصه «دل» ایراد می‌گیرد، با سریال‌های ترکیه ای که صد برابر این قصه کش می‌دهند مشکلی ندارد. طرف یک اسلحه می‌گیرد سمت پرترش یک قسمت می‌گذرد و به راحتی نگاه می‌کند. یا دوپست و پنجاه قسمت را در یک لوکیشن می‌بینند. یا از من این انتظار را ندارند یا این کار را متوجه نشدند. قصه «دل» قصه روابط عاشقانه آدم‌هاست. گفت و گو محور است. اساساً جنس قصه و نوع روایت این را می‌طلبد. شاید یک مقدار مخاطب اذیت بشود اما اگر دوباره «دل» را می‌ساختم ریتم این سریال همین بود. شما صد هزار تومان می‌دهید اشتراک نماوا و فیلمو می‌گیرید و هزارتا فیلم می‌بینید دیگر نمی‌توانید بگویید محسوم سینما. کسی خوشش نیاید می‌تواند نبیند. من نمی‌دانم چه آصراریه که کسی بسنی قسمت دیده می‌گوید کاش ۳۰قسمت می‌شد ۱۰قسمت! بله من سی قسمت را در ۵۰قسمت هم می‌توانم مونتاژ کنم ولی این به آن معنی نیست که ۲۸قسمت اضافه است.»

«گیسو» و «تیسان آبی» در دست ساخت

پس از این سال‌های پرکار که گویا تمامی ندارد و برخی آن را موجب بی‌کیفیتی کارهای منوچهر هادی می‌دانند اما این کارگردان برای سال ۹۹ هم برنامه ویژه‌ای دارد. ساخت فصل دوم سریال «عاشقانه» با عنوان «گیسو» و ساخت یک فیلم سینمایی دیگر با نام «تیسان آبی». این کارگردان جوان که به نظر می‌رسد حسابی نبض مخاطب را در دست گرفته اما در عقیده منتقدان کیفیتی فیلم‌هایش روند نزولی داشته است و برای مثال «خداحافظ بچه» را نمی‌توان با «دلدادگان» مقایسه کرد یا «من سالوادور نیستم» را با «رحمان ۱۴۰۰» و برخی معتقدند راهی که منوچهر هادی می‌رود به زودی دل‌زدگی مخاطبی را به دنبال دارد که متوجه می‌شود این کارگردان کیفیتی کارهایش را فدای سرعت ساخت کرده است. اتفاقی که حداقل از کارگردانی «روزگاری با یکی میخواد باهات حرف بزنه» یا «کارگر ساده نیازمندیم» نظرات مثبت منتقدان را به دنبال داشته چندان مورد توقع نبوده است.